

РЕШЕНИЕ

№ 38385

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **11140** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на А. Б. А., [дата на раждане] в [населено място], област А. А., Сирийска арабска република, гражданин на С., етническа принадлежност – кюрд, мюсюлманин, женен, ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 11058 от 24.10.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, в нарушение на изискванията на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение и данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход. С позоваване на решение на Съда на ЕС от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, според което личният елемент на засягане на кандидата за закрила може да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му, е мотивирано становище за negliжиране на заявените причини за напускане на държавата по произход и най-вече реалната опасност от принудително мобилизиране в сирийската армия или кюрдски военни формирования. В жалбата са изложени са подробни съображения за необоснованост на изводите в мотивите на

оспорения административен акт за липса на основанията по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Сочи се, че С. е територия на множество и различни вътрешни и международни политически и въоръжени конфликти и не може да бъде възприета като сигурна страна. В този аспект, е отразено, че в мотивите на Решението не са отчетени заключенията на международните наблюдатели за тревожната ескалация на напрежение. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона. Жалбоподателят А. Б. А. не участва в съдебното производство лично. Представява се от назначен от съда, по уважено искане за предоставяне на правна помощ процесуален представител, определен от САК – адв. Я. Г. (л. 90), който поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Ангажира писмени доказателства – информация, оповестена на електронните сайтове на Сирийската обсерватория за човешки права и Сирийската мрежа за човешки права в началото на м. януари 2025 г. Застъпва становище за основателност и доказаност на възраженията, изложени в жалбата. Счита, че са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут на кандидата за закрила и в този смисъл моли съда да уважи жалбата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – старши юрисконсулт М. К., оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позовава се на данните от представената в съдебното производство актуална справка, а и на приложените към административната преписка, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, относно обществено икономическото и политическото положение в С. след падане на режима на Б. А.. Соци, че ситуацията е значително подобрена. Счита, че липсват обективни данни, въз основа на които може да се приеме реален риск от преследване при връщане на кандидата за закрила в държавата му по произход. Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по заведена с вх. № В-13-742 от 12.07.2024 г., рег. № УП 6708 от 12.07.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС молба на А. Б. А., [дата на раждане] в [населено място], област А. А., Сирийска арабска република, гражданин на С. (л. 78 и л. 79) , съдържаща искане за предоставяне на международна закрила в Република България. Молбата е подадена чрез Дирекция «Миграция» при Министерство на вътрешните работи на 10.07.2024 г.

Самоличността на жалбоподателя е установена въз основа на Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 72), поради липса на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход. Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 74) и регистрационен лист (л. 64 и л. 76 – л. 77).

Кандидатът за закрила е информиран на разбираем за него език в присъствие на преводач за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила (л. 75), за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС.

С Решение № 79 от 12.07.2024 г. на началника на отдел «ПМЗ – кв. В.» жалбоподателят е настанен в РПЦ – С.,[жк].

На 25.07.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждия гражданин, документирано с приложен към преписката Протокол (л. 57 – л. 60). В същия е

отразено, че гражданинът на С. – А. Б. А. е напуснал държавата си по произход на 21.04.2024 г. и с помощта на трафикант е преминал границата с Турция. Останал е там за около 15 дни, след което отново с трафикант е преминал на територията на България на 05.05.2024 г. преодолявайки теленото гранично ограждение с помощта на стълба. Заявява, че до този момент не е напуснал държавата си по произход и за първи път подава молба за закрила в България. Твърди, че по професия е учител, както и че останалите членове на семейството му – съпругата и двете му деца, както и майка му, братята и сестрите му продължават да живеят в С.. Като основна причина да напусне държавата си по произход, кандидатът е посочил – влошената обща обстановка, най-вече поради въоръжените сблъсъци с турската армия, на фона на влошеното му здравословно състояние – болен от диабет, с установена хипертония. Заявил е, че е служил в армията, най-напред в Д., а след това и в Р. в периода 2007 г. – 2009 г. Посочил е, че не може да се върне обратно в държавата си по произход, защото го търсят запас.

Кандидатът за закрила е заявил, че е направил опит да премине границата с Румъния, но е бил задържан в продължение на около два месеца – във В. и в П.. Отрекъл е да има близки родственици, които да живеят в европейски държави. Отрекъл е лично той да е имал проблеми с официалната власт, както и поради етническия си произход – кюрд, или заради изповядваната религия – сунит. Заявил е, че не е членувал във въоръжени организации, групировки или в политически партии. Отрекъл е спрямо него да са отправяни заплахи. Категорично е изразил нежелание да се върне в държавата си по произход, сочейки че иска да осигури бъдещето на децата си.

На 15.08.2024 г. към преписката е приложено копие на лична карта, издадена от Министерство на вътрешните работи на Сирийската арабска република, рег. № УП 6708 (л. 55 – л. 56) с приложен превод на български език.

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М - 12463 от 22.08.2024 г. (л. 53 – л. 54), в което е посочено, че ако отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява към този момент гражданинът на С. А. Б. А. да получи закрила в Република България.

Към административната преписка са приложени две Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в държавата по произход към 23.08.2024 г. (л. 36 – л. 39), състоянието на сигурност в районите на Д., Х., Х., К., Л. и Т. и действащите в тези райони въоръжени групировки (вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г. - л. 25 – л. 35).

В Становище рег. № УП 6708 от 21.10.2024 г. (л. 24) интервюиращият орган е направил предложение след преценка на представените доказателства по преписката да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя А. Б. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 11058 от 24.10.2024 г., председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че той не е имал проблеми, основани на етническата си принадлежност и изповядваната религия, включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично, и не му е оказвано физическо или психическо насилие в държавата му по произход. Данните за личното положение на кандидата са анализирани според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция, като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или

съдебни мерки, които са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ.

Въз основа на информацията от приложените към преписката справки, изготвени от дирекция «Международна дейност» на ДАБ – МС относно общото положение и състоянието на сигурността в района, в който е живял кандидатът за закрила, административният орган е направил извод, че не са установени обективни данни, съответстващи на разширителното тълкуване на разпоредбата на чл. 15 б. «в» от Директива 2004/83/ЕО дадено с решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и тълкувателно решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело С-285/12. В този смисъл, е посочено, че в Справка вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г. са отразени 2 735 инцидента, настъпили в района на провинция Х. в периода 01 август 2022 г. – 28 юли 2023 г., от които 551 «битки», 1 717 «насилие с експлозивни/дистанционно насилие», а 467 инцидента са били свързани с прояви на насилие срещу цивилни. Регистрираните инциденти са от всички окръзи на провинцията а най-голям брой са отчетени в Д. С., А. и А., най-малко – в окръг Ас С.. В провинция Х. са регистрирани най-много инциденти със сигурността за периода 01.08. – 30.11.2023 г. – 1 077 от общо за територията на С. – 4 381. Изчислено е, че на седмична база, това означава средно по 62 инцидента. Отчетени са и публикувани данни от Сирийската мрежа за човешки права – регистрирани 231 смъртни случая на цивилни в провинция Х., които са намалели до 224, а в периода м. август 2022 г. – м. юли 2023 г. до 171 цивилни граждани, 15 от които са загубили живота си по време на мигрантско пътуване към Европа. Цитирана е и информация за загинали на 29 март 2024 г. при израелски въздушни удари близо до Х. – най-малко 36 души. Посочено е, че според Сирийската обсерватория за правата на човека (SOHR), базирана във Великобритания целите на израелските удари са били оръжейни складове, разположени близо до летището в Х. и използвани от подкрепяната от И. ливанска въоръжена групировка „Х.“. Според съобщение на сирийското Министерство на отбраната освен цивилни граждани, жертви на въздушното нападение са и били и военослужащи. Въз основа на тази информация е направен извод, че обстановка на сигурност в държавата по произход на кандидата за закрила не отговаря на критериите за наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна, който се характеризира с безогледно насилие до такова високо ниво, че да са налице сериозни и потвърдени основания да се смята, че само заради пребиваването си молителят ще бъде изложен на реална опасност да претърпи лични заплахи. Посочено е, че въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, то не отговаря на критериите за безогледно насилие. В този аспект е отчетено, че въоръжените нападения имат конкретни цели – напр. специфични военни обекти, които не са в състояние да предизвикат масово разгръщане и ефект. Застъпено е становище, че чуждият гражданин може да се ползва от вътрешната закрила на държавата си на произход, на части от територията, на която ситуацията е относително стабилна. Посочено е и че според пълзящата скала, посочена в т. 39 от решението на съда в Л. в настоящия казус няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут, доколкото липсват данни за изключително и безогледно насилие на територията на цялата страна. Направен е извод, че не са налице обективни данни за предоставяне на чуждия гражданин на хуманитарен статут на някое от основанията, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ доколкото не е налице риск при завръщането му в страната да стане жертва на тежко посегателство като смъртно наказание, екзекуция, или изтезание, включително и на нечовешко или унижително отношение и наказание,

упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ.

Изложени са подробни аргументи и за обстановката в провинция Х. – районът, в който е живял кандидатът за закрила. Поставен е акцент върху данните към края на м. август 2024 г., че правителството (режимът на Б. А.) контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. В нея попадат най-големите градове – Д., Х., Х. и Х.. Контролът се осъществява с помощта на вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликти насилие е инцидентно. Отчетен е рискът от произволни арести, насилствени изчезвания, действащи безнаказано въоръжени и престъпни групи. След 2020 г. водещата международна позиция е, че конфликтът в С. се смята за замразен въпреки незначителните опити за промяна на статуквото и запазване на фронтовите линии. Поставен е акцент върху активната роля на създадената и функционираща на територията на цялата страна мрежа от обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН, която е фундаментална за Стратегията за защита и решения на ВКБООН, включваща широка гама от услуги за закрила и подкрепа в полза на вътрешно разселени лица, на търсещи убежище, бежанци и завърнали се лица, включително и за изграждане на приемащи общности. Посочено е, че ВКБООН в координация със свои партньори изпълнява Програма за правна помощ, по която са създадени 6 центъра, предоставящи юридически услуги, разположени в редица градове на С., от услугите на която е преценено, че може да се ползва и жалбоподателят.

Въз основа на тези данни по отношение на търсената закрила е прието, че не съществува реален риск от сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход А. А. би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха или на тежки посягателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут на територията на друга държава, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Отчетено е и че не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото няма данни член от семейството му да има предоставен статут в Република България. Не е констатирано наличие на други хуманитарни причини, по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Въз основа на тези, неспорни за страните фактически данни и представената в съдебното заседание актуална информация за държавата по произход от процесуалните представители на страните, съдът прие за установено от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено на жалбоподателя на 29.10.2024 г., а жалбата е заведена на 07.11.2024 г. - л. 5). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно -производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел.

От приетите неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в

съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички обстоятелства, които счита за значими без ограничения за представяне на доказателства. В този смисъл, съдът счита, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано е становището, че от жалбоподателя не е заявено нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради несигурността за бъдещето, поради незатихващите въоръжени стълкновения и желанието да осигури по-добро бъдеще за децата си. Посочил е, че съпругата, децата, майка му, братята и сестрите му продължават да живеят в С., като самият той не е заявил нито той, нито някой от семейството му да е бил преследван. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащо се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО) Съдът на Общността е приел, че разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на

доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Безспорно е установено, включително и от представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С., че към момента няма данни за безогледно насилие на територията на цялата страна, поради което не са налице основанията за приложение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Приетата като доказателства по делото актуална справка за положението в държавата по произход на кандидата за закрила от 14.01.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС (вх. № МД-02-20 – л. 116 – л. 121), също не съдържа информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отражена е промяната в официалното управление на държавата, както и усилията на международните институции за осигуряване на необходимата хуманитарна помощ и разширяване достъпа до услуги за закрила – официално заявленият от генералния секретар на ООН А. Г. ангажимент на ООН за подкрепа през предстоящия преходен период в изявление пред репортери на 19.12.2024 г., позицията на специалния пратеник на ООН за С. – г-н Г. П. по време на срещата с лидерите на фракциите, управляващи различните райони в С., включително и на „Х. Т. ал Ш.“ – *„има много надежда сред цивилните за началото на нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова Конституция, която ще гарантира, че ще има социален договор, нов социален договор за всички сирийци“*; възобновяване на дейността на 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН обществени центрове – регистрирани 58 500 случая след 28.11.2024 г. на заявени услуги за закрила; позицията на турския министър на вътрешните работи и оповестените мерки за осигуряване на безпроблемен и ефективен процес на доброволно завръщаните се в С., които в периода между 08.12.2024 г. и 30.12.2024 г. са около 34 114 души, включително и за осигуряване на визити за посещения през два гранични пункта в периода 01.01.2025 г. – 01.07.2025 г.; позицията на правителството на Й.; възстановените полети до летището в Д.; осъществената първа трансгранична мисия на Световната здравна организация на 06.01.2025 г. в С. С.; предоставеното 6 месечно изключение от санкциите, наложени от САЩ, т. нар. Общ лиценз, считано от м. януари 2025 г. и поетият веднага след това ангажимент за финансиране от Катар, за да се обезпечи увеличението на заплатите в публичния сектор. Представената информация от процесуалния представител на жалбоподателя за настъпили инциденти с цивилни граждани е в синхрон с анализирания данни в мотивите на оспореното решение и не дава основание за промяна в изводите относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя А. А..

С оглед на изложеното, насотящият съдебен състав счита, че постановеното решение е правилно и законосъобразно, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б. А., [дата на раждане] в [населено място], област А. А., Сирийска арабска република, гражданин на С., етническа принадлежност – кюрд, мюсюлманин, женен, ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 11058 от 24.10.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: